



# MONITORUL OFICIAL

## AL

### ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 196

PARTEA I  
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 2 martie 2018

#### SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
<b>DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE</b>	
Decizia nr. 697 din 7 noiembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26, art. 41 alin. 2 și art. 248 din Codul penal din 1969, ale art. 35 alin. (1), art. 48 alin. (1) și art. 297 din Codul penal, precum și ale art. 13 <sup>2</sup> din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție .....	2–5
Decizia nr. 707 din 9 noiembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 și art. 25 alin. (1) din Codul de procedură civilă .....	5–8
Decizia nr. 845 din 14 decembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) lit. c), art. 3 alin. (10), art. 6 alin. (7) și (8), art. 10, art. 11 alin. (3), art. 12 alin. (1), art. 13 alin. (1), art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale, precum și a dispozițiilor art. 5 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003 .....	8–10
Decizia nr. 850 din 14 decembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice.....	11–13
<b>HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI</b>	
61. — Hotărâre privind aprobarea acordării ajutorului de stat pentru facilitarea închiderii minelor de cărbune necompetitive din cadrul Societății Naționale de Închideri Mine Valea Jiului — S.A. Petroșani, pentru anul 2018.....	14–15

# DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

### DECIZIA Nr. 697

din 7 noiembrie 2017

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26, art. 41 alin. 2 și art. 248 din Codul penal din 1969, ale art. 35 alin. (1), art. 48 alin. (1) și art. 297 din Codul penal, precum și ale art. 13<sup>2</sup> din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror  
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26, art. 41 alin. 2 și art. 248 din Codul penal din 1969, ale art. 35 alin. (1), art. 48 alin. (1) și art. 297 din Codul penal, precum și ale art. 13<sup>2</sup> din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Mugurel Surupăceanu în Dosarul nr. 2.035/95/2016 al Tribunalului Gorj — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.479D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. Cu privire la art. 41 alin. 2 din Codul penal din 1969 și art. 35 alin. (1) din Codul penal, arată că, în mod evident, acestea au în vedere acțiuni sau inacțiuni care formează împreună conținutul aceleiași infracțiuni și că nu poate fi vorba de infracțiuni diferite. Cu privire la sintagma „înlesnește sau ajută în orice mod”, pe care legiuitorul o folosește cu ocazia definirii complicității, în cuprinsul art. 26 din Codul penal și, respectiv, în cel al art. 48 din Codul penal din 1969, se susține că aceasta a fost explicată, atât în doctrină, cât și în jurisprudență, fiind vorba despre un ajutor de natură materială sau morală, care se dă autorului infracțiunii, fie înainte săvârșirii faptei, în ipoteza înlesnirii, fie în momentul săvârșirii infracțiunii, în situația complicității concomitente. Se arată că aceste aspecte sunt explicitate de către textele criticate, care, astfel, nu ridică probleme de interpretare. În privința dispozițiilor legale criticate care reglementează infracțiuni de corupție, se apreciază că sunt incidente deciziile Curții Constituționale nr. 400 din 15 iunie 2016 și nr. 392 din 6 iunie 2017.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 19 decembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 2.035/95/2016, **Tribunalul Gorj — Secția penală a**

**sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26, art. 41 alin. 2 și art. 248 din Codul penal din 1969, ale art. 35 alin. (1), art. 48 alin. (1) și art. 297 din Codul penal, precum și ale art. 13<sup>2</sup> din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție**, excepție invocată de Mugurel Surupăceanu într-o cauză având ca obiect stabilirea vinovăției autorului excepției sub aspectul săvârșirii infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că sintagma „*acțiuni sau inacțiuni, care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni*” din cuprinsul dispozițiilor art. 41 alin. 2 din Codul penal din 1969 și art. 35 alin. (1) din Codul penal este lipsită de claritate, precizie și previzibilitate, întrucât nu enumeră, cu precizie, care sunt faptele care intră sub incidența textului criticat. Se arată că legiuitorul nu a arătat dacă sintagma criticată are în vedere acțiuni sau inacțiuni care în momentul săvârșirii lor constituiau o infracțiune sau dacă este vorba despre acțiuni sau inacțiuni ce au legătură cu fapta săvârșită, fără a constitui însă, în mod obligatoriu, fiecare în parte, o infracțiune. Pentru aceste motive, se susține încălcarea, prin textele criticate, a prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție și ale art. 7 paragraful 1 din Convenție. Se susține, totodată, încălcarea, prin dispozițiile art. 41 alin. 2 din Codul penal din 1969 și ale art. 35 alin. (1) din Codul penal, a prevederilor art. 8 alin. (4) și art. 36 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. Se face trimitere la considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 390 din 2 iulie 2014, paragraful 31. De asemenea, se mai arată că aceleași vicii de neconstituționalitate sunt prezentate și de sintagma „*înlesnește sau ajută în orice mod*” din cuprinsul art. 48 din Codul penal și al art. 25 din Codul penal din 1969, întrucât, prin folosirea expresiei „*în orice mod*”, legiuitorul a trecut sub semnul subiectivismului, respectiv a aprecierii organelor judiciare implicate în soluționarea cauzelor penale, determinarea conținutului acestei expresii. În acest sens, se arată că aceleași fapte sau omisiuni ar putea fi încadrate, de către anumite organe judiciare, în sfera sintagmei criticate, în timp ce de către altele ar putea fi lăsate în afara acesteia. Cu privire la pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248 din Codul penal din 1969, art. 297 din Codul penal și art. 13<sup>2</sup> din Legea nr. 78/2000, se arată că acestea continuă să fie neconstituționale și după pronunțarea de către Curtea Constituțională a Deciziei nr. 405 din 15 iunie 2016. Se susține că pronunțarea de către instanța de contencios constituțional a unei decizii interpretative nu împiedică reexaminarea constituționalității aceluiași dispoziții legale, prin raportare la alte dispoziții ale Constituției. Se arată că textele criticate nu îndeplinesc criteriile de calitate a legii, conținutul acestora fiind, totodată, lipsit de proporționalitate, întrucât nu respectă principiul potrivit căruia incriminarea unei fapte, ca infracțiune, trebuie să survină doar ca o ultimă soluție, adoptată în scopul protejării

unei valori sociale, atunci când adoptarea altor norme sau sancțiuni, fără caracter penal, nu este suficientă, încălcând astfel prevederile art. 73 alin. (3) lit. h), art. 23 alin. (12) și art. 53 alin. (2) din Constituție. Se arată că din existența obligației constituționale a reglementării prin lege organică a infracțiunilor rezultă că, pentru a fi considerată infracțiune, o faptă, acțiune sau inacțiune trebuie să prezinte o anumită gravitate, în sensul lezării grave a unor valori sociale. Se susține că Legea nr. 78/2000 nu este lege organică, motiv pentru care aceasta contravine dispozițiilor constituționale ale art. 73 alin. (3) lit. h). Se susține, de asemenea, că, pentru a nu încălca principiul legalității incriminării, prevăzut la art. 23 alin. (12) din Constituție, o lege trebuie să ofere suficiente criterii de proporționalitate, pentru a diferenția o faptă infracțională de una neinfracțională, în funcție de intensitatea lezării valorilor sociale ocrotite. Pentru aceleași motive, se susține că incriminarea faptelor prevăzute în ipotezele normelor juridice de drept penal analizate nu este proporțională cu scopul care a determinat-o, aspect ce constituie o încălcare a dispozițiilor art. 53 alin. (2) din Constituție. Se susține, totodată, încălcarea prevederilor art. 49 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Se face trimitere la Rezoluția Consiliului Europei nr. 1.950/2013, ce recomandă statelor membre, care au reglementată în legislația internă infracțiunea de abuz în serviciu, să ia în considerare abrogarea sau reformularea unor astfel de dispoziții legale, în scopul limitării domeniului lor de aplicare, în conformitate cu recomandările Comisiei de la Veneția. Or, se arată că textele criticate sunt în contradicție cu recomandările anterior menționate, întrucât, potrivit acestor dispoziții legale, orice acțiune sau inacțiune a funcționarului public, indiferent de gravitatea faptei săvârșite, poate intra în sfera normelor de incriminare analizate. Se susține că, în prezent, îndeplinirea sau neîndeplinirea atribuțiilor de serviciu de către funcționarul public, cu încălcarea dispozițiilor legale, poate antrena răspunderea contravențională, disciplinară sau penală a respectivului funcționar public, fără a exista un criteriu legal de diferențiere între aceste forme de răspundere juridică. Se arată că, astfel, aplicarea normelor penale criticate este plasată sub semnul arbitrarului.

6. **Tribunalul Gorj — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se susține că prevederile art. 26 și art. 41 alin. 2 din Codul penal din 1969 și ale art. 35 alin. (1) și art. 48 alin. (1) din Codul penal respectă exigențele de claritate, precizie și previzibilitate, impuse prin dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, permițând destinatarilor legii penale să își adapteze conduita la cerințele acesteia și, totodată, că textele criticate respectă dreptul la un proces echitabil, reglementat la art. 21 alin. (3) din Constituție și la art. 6 din Convenție. Referitor la pretinsa încălcare, prin prevederile Legii nr. 78/2000, a dispozițiilor constituționale ale art. 73 alin. (3) lit. h), se arată că această critică nu poate fi reținută, întrucât legea anterior referită a fost adoptată conform prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituție, fiind, prin urmare, lege organică. De asemenea, se apreciază că textele criticate nu contravin dispozițiilor art. 23 alin. (12) și art. 53 alin. (2) din Constituție.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se susține că prevederile legale criticate sunt clare, precise și previzibile, prin raportare la standardele impuse prin jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la calitatea legii. Sunt invocate deciziile nr. 903 din 6 iulie 2010, nr. 743 din 2 iunie 2011, nr. 1 din 11 ianuarie 2012 și nr. 146 din 12 martie 2015 și hotărârile

din 15 noiembrie 1996, 25 noiembrie 1996 și 4 mai 2000, pronunțate în cauzele *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29, *Wingrove împotriva Regatului Unit*, paragraful 40, și *Rotaru împotriva României*, paragraful 55. Se susține, de asemenea, că dispozițiile legale criticate ce reglementează unitatea de infracțiune nu ridică probleme de înțelegere sau interpretare și că, de altfel, enumerarea, de către legiuitor, în cuprinsul lor a tuturor acțiunilor sau inacțiunilor care pot constitui fiecare în parte conținutul unei singure infracțiuni nici nu este posibilă. Referitor la sintagma „în orice mod” din cuprinsul art. 26 și art. 41 alin. 2 din Codul penal din 1969, se arată că este suficient de clară, fiind considerată complicitate orice acțiune a unei persoane care este de natură a înlesni comiterea unei infracțiuni de către o altă persoană. Se mai susține că dispozițiile art. 41 din Codul penal din 1969 și ale art. 35 alin. (1) din Codul penal nu au în vedere sancționarea unor fapte care, în momentul comiterii, nu constituiau infracțiuni, ci sancționarea acelor fapte care, la respectivul moment, întruneau conținutul constitutiv al unei infracțiuni.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

#### CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 26, art. 41 alin. 2 și art. 248 din Codul penal din 1969, precum și ale art. 35 alin. (1), art. 48 alin. (1) și art. 297 din Codul penal, precum și ale art. 13<sup>2</sup> din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din data de 18 mai 2000, care au următorul cuprins:

— Art. 26 din Codul penal din 1969: „*Complice este persoana care, cu intenție, înlesnește sau ajută în orice mod la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală. Este de asemenea complice persoana care promite, înainte sau în timpul săvârșirii faptei, că va tăinui bunurile provenite din aceasta sau că va favoriza pe făptuitor, chiar dacă după săvârșirea faptei promisiunea nu este îndeplinită.*”;

— Art. 41 alin. (2) din Codul penal din 1969: „*Infrațiunea este continuată când o persoană săvârșește la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții, acțiuni sau inacțiuni care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni.*”;

— Art. 248 din Codul penal din 1969: „*Fapta funcționarului public care, în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act ori îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o tulburare însemnată bunului mers al unui organ sau al unei instituții de stat ori al unei alte unități din cele la care se referă art. 145 sau o pagubă patrimoniului acesteia se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.*”;

— Art. 35 alin. (1) din Codul penal: „*Infrațiunea este continuată când o persoană săvârșește la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții și împotriva aceluiași subiect pasiv, acțiuni sau inacțiuni care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni.*”;

— Art. 48 alin. (1) din Codul penal: „*Complice este persoana care, cu intenție, înlesnește sau ajută în orice mod la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală.*”;

— Art. 297 din Codul penal: „*(1) Fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu îndeplinește un*

act sau îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică.

(2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează și fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, îngrădește exercitarea unui drept al unei persoane ori creează pentru aceasta o situație de inferioritate pe temei de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, orientare sexuală, apartenență politică, avere, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă sau infecție HIV/SIDA.”;

— Art. 13<sup>2</sup> din Legea nr. 78/2000: „În cazul infracțiunilor de abuz în serviciu sau de uzurpare a funcției, dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu o treime.”

12. Se susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la calitatea legii, art. 21 alin. (3) cu privire la dreptul la un proces echitabil, art. 23 alin. (12) referitor la legalitatea incriminării și a pedepsei, art. 53 alin. (2) cu privire la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 73 alin. (3) lit. h) cu privire la categorii de legi, precum și prevederilor art. 6 paragraful 1 și art. 7 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la dreptul la un proces echitabil și la legalitatea incriminării și a pedepsei și dispozițiilor art. 49 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene privind principiile legalității și proporționalității infracțiunilor și pedepselor.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că sintagma „acțiuni sau inacțiuni, care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni” din cuprinsul dispozițiilor art. 41 alin. 2 din Codul penal din 1969 și art. 35 alin. (1) din Codul penal, Curtea constată că, din interpretarea gramaticală a textelor criticate, se poate deduce că acestea are în vedere acțiuni sau inacțiuni care, în momentul săvârșirii lor, prezintă, fiecare, elementele constitutive ale aceleiași infracțiuni. În acest context, aplicând principiul *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*, Curtea constată că noțiunea de „infracțiune” este folosită de legiuitor în sens larg, putând fi reținute, ca formând o infracțiune continuată, acțiuni sau inacțiuni care întrunesc conținutul constitutiv al formei de bază sau al unei forme atenuate sau agravate a aceleiași infracțiuni, precum și tentative pedepsibile ale acesteia. Aceste considerente nu permit însă ca, în conținutul infracțiunii continuate, să fie încadrate, așa cum se arată în susținerea excepției, și acțiuni sau inacțiuni care au legătură cu infracțiunea săvârșită, fără a putea forma, analizate separat, conținutul uneia dintre formele pedepsibile ale respectivei infracțiuni, întrucât această înțelegere a textului criticat ar reprezenta, de fapt, interpretarea sa *per a contrario* și, prin urmare, aplicarea acestuia în sens contrar intenției legiuitorului. Aceste aspecte nu sunt de natură a determina lipsa de claritate, precizie și previzibilitate a prevederilor art. 41 alin. 2 din Codul penal din 1969 și art. 35 alin. (1) din Codul penal, textele criticate întrunind condițiile referitoare la calitatea legii și cele impuse de principiul legalității incriminării.

14. În ceea ce privește sintagma „înlésnește sau ajută în orice mod” din cuprinsul art. 26 din Codul penal din 1969 și al art. 48 alin. (1) din Codul penal, Curtea reține că acțiunea de înlésnire, ca act de complicitate, are în vedere acțiuni sau inacțiuni săvârșite de complice anterior săvârșirii faptei de către autorul infracțiunii, care pot consta în fapte precum îndepărtarea obstacolelor din calea autorului infracțiunii și care sunt de natură a-l împiedica pe acesta în realizarea rezoluției infracționale, în procurarea instrumentelor necesare comiterii infracțiunii, în confecționarea unor asemenea instrumente sau în adaptarea

lor pentru a putea fi folosite în scopul anterior precizat, în acordarea de sfaturi, în furnizarea de informații sau în alte fapte similare. La rândul său, acțiunea de ajutorare, ca formă de complicitate, se referă la acte ce se desfășoară concomitent cu săvârșirea faptelor de către autorul infracțiunii și care pot consta în conduite precum asigurarea pazei pentru a putea comite fapta prevăzută de legea penală, înmânarea unei arme sau a unui obiect contondent, deconectarea unui sistem de alarmă sau distragerea atenției altor persoane. Așa fiind, folosirea de către legiuitor a sintagmei „în orice mod” după expresia „înlésnește sau ajută”, exprimă, de fapt, intenția acestuia de a include în sfera actelor de complicitate și, prin urmare, de a pedepsi, conform regimului juridic prevăzut în privința complicității, orice fapte de înlésnire sau ajutor efectuate în favoarea autorului infracțiunii, indiferent de felul sau modalitatea de comitere a acestora. De altfel, acțiunile sau inacțiunile care înlésnesc sau ajută autorul infracțiunii în punerea în executare a rezoluției sale infracționale pot fi foarte diverse, fiind specifice fiecărei fapte care constituie element material al laturii obiective a unei infracțiuni, dintre cele prevăzute în Codul penal sau în legile speciale, motiv pentru care o enumerare exhaustivă a acestor fapte în cuprinsul dispozițiilor art. 26 din Codul penal din 1969 și ale art. 48 alin. (1) din Codul penal ar fi fost imposibilă. Prin urmare, într-adevăr, legiuitorul a lăsat la latitudinea organelor judiciare, cărora le revine atribuția de a interpreta și aplica textele criticate, încadrarea unor fapte de înlésnire sau ajutorare, potrivit dispozițiilor legale analizate, însă aceasta nu presupune *per se* caracterul discreționar al unei asemenea încadrări, textele criticate prevăzând, într-o manieră clară, că este vorba despre fapte prin care este făcută posibilă sau care concură la săvârșirea infracțiunii. Pentru aceste motive, Curtea reține că prevederile art. 26 din Codul penal din 1969 și ale art. 48 din Codul penal respectă standardele de calitate a legii și exigențele principiului legalității incriminării.

15. Având în vedere considerentele mai sus invocate, Curtea constată că dispozițiile art. 26 și art. 41 alin. 2 din Codul penal din 1969 și cele ale art. 35 alin. (1) și art. 48 alin. (1) din Codul penal sunt în acord cu prevederile art. 1 alin. (5) și art. 23 alin. (12) din Constituție și cu cele ale art. 7 paragraful 1 din Convenție.

16. Cu privire la criticile ce au ca obiect aspecte de oportunitate și proporționalitate a incriminării faptelor de abuz în serviciu, conform prevederilor art. 248 din Codul penal din 1969, art. 297 din Codul penal și ale art. 13<sup>2</sup> din Legea nr. 78/2000, Curtea reține că, prin Decizia nr. 392 din 6 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 504 din 30 iunie 2017, a stabilit că, prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos”, din cuprinsul textului criticat, se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”, subliniind, totodată, caracterul subsidiar al răspunderii penale pentru infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, aspecte ce au avut ca rezultat stabilirea cu o mai mare exactitate a conținutului constitutiv al infracțiunii analizate și, totodată, reducerea sferei sale de aplicare.

17. Tot prin Decizia nr. 392 din 6 iunie 2017, paragraful 55, Curtea a constatat necesitatea reglementării, de către legiuitor, a unui prag al pagubei produse prin săvârșirea infracțiunii și circumstanțierea vătămării produse prin comiterea faptei, elemente în funcție de care să se aprecieze incidența sau nu a legii penale. De asemenea, prin paragraful 56 al deciziei mai sus invocate, instanța de contencios constituțional a constatat că nu are competența de a complini acest viciu normativ, întrucât și-ar depăși atribuțiile legale, acționând în sfera exclusivă de competență a legiuitorului primar sau delegat. Pe cale de consecință, ținând seama de dispozițiile constituționale ale art. 142 alin. (1), potrivit cărora „Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției”, și de cele ale art. 1 alin. (5), potrivit cărora, „În România, respectarea [...] legilor este

*obligatorie*”, Curtea a subliniat că legiuitorul are obligația de a reglementa pragul valoric al pagubei și intensitatea vătămării dreptului sau interesului legitim rezultate din comiterea faptei în cuprinsul normelor penale referitoare la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, pasivitatea acestuia fiind de natură să determine apariția unor situații de incoerență și instabilitate, contrare principiului securității raporturilor juridice în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.

18. Or, aspectele mai sus invocate sunt de natură a conferi un caracter proporțional reglementării criticate, prin mecanismele specifice controlului de constituționalitate.

19. Cu privire la pretinsa încălcare, prin textele criticate, a prevederilor art. 21 alin. (3) din Constituție și ale art. 6 paragraful 1 din Convenție, Curtea reține că acestea nu sunt aplicabile în

prezenta cauză, întrucât dispozițiile legale criticate reprezintă norme de drept penal substanțial, iar garanțiile specifice dreptului la un proces echitabil se asigură prin mijloace juridice specifice dreptului procesual penal.

20. În ceea ce privește pretinsa neconstituționalitate extrinsecă a dispozițiilor Legii nr. 78/2000, Curtea reține că aceasta nu poate fi reținută pentru motivele invocate de autorul excepției, întrucât actul normativ anterior menționat a fost adoptat conform procedurii reglementate la art. 74 alin. (1) din Constituție, în forma anterioară revizuirii sale din anul 2003, dispoziție constituțională ce reglementa procedura de adoptare a legilor organice.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

#### CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Mugurel Surupăceanu în Dosarul nr. 2.035/95/2016 al Tribunalului Gorj — Secția penală și constată că dispozițiile art. 26, art. 41 alin. 2 și art. 248 din Codul penal din 1969, ale art. 35 alin. (1), art. 48 alin. (1) și art. 297 din Codul penal, precum și ale art. 13<sup>2</sup> din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Gorj — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 7 noiembrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE  
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,  
**Cristina Teodora Pop**

#### CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

#### DECIZIA Nr. 707

din 9 noiembrie 2017

#### referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 și art. 25 alin. (1) din Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 și art. 25 alin. (1) din Legea nr. 134/2010

privind Codul de procedură civilă, excepție ridicată din oficiu de Judecătoria Beclean în Dosarul nr. 1.258/186/2014\* al acestei instanțe și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 760D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, procedura de citare fiind legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că instanța de judecată, prin invocarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor legale tranzitorii privind aplicarea legii procesual civile, vizează, în realitate, interpretarea acestora prin prisma efectelor Deciziei nr. 348 din 17 iunie 2014. La stabilirea competenței instanței de executare se are în

vedere data înregistrării cererii de încuviințare a executării silite, dată la care se verifică competența în raport cu cadrul normativ în vigoare la momentul respectiv. Toate celelalte cereri formulate în legătură cu executarea silită începută, având caracter incidental și accesoriu, sunt supuse aceleiași legi ca și executarea silită însăși.

4. Plecând de la efectele deciziei menționate, astfel cum sunt prevăzute de art. 147 alin. (4) din Constituție, este evident că, dacă cererea de încuviințare a executării silite a fost înregistrată pe rolul instanței de executare înainte de data publicării deciziei, competența rămâne instanței sesizate și pentru cererile ulterioare în legătură cu executarea silită începută. În măsura în care cererea a fost înregistrată după publicarea deciziei menționate, raportarea la textul legal constatat neconstituțional prin aceasta rămâne fără fundament legal.

#### CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 20 aprilie 2016 pronunțată în Dosarul nr. 1.258/186/2014\*, **Judecătoria Beclean a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 și art. 25 alin. (1) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă**, excepție ridicată, din oficiu, de instanța de judecată într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile privitoare la executările silite din cuprinsul celor două texte legale criticate sunt neconstituționale în măsura în care prin sintagma „*legea nouă*” din cuprinsul art. 24 din Codul de procedură civilă se înțelege o dispoziție modificatoare din Codul de procedură civilă, ca urmare a constatării dispoziției anterioare ca neconstituțională printr-o decizie publicată în Monitorul Oficial al României, precum și în măsura în care prin sintagma „*legea veche*” din cuprinsul art. 25 din Cod se înțelege o dispoziție din Codul de procedură civilă constatată neconstituțională printr-o decizie a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I.

7. În acest sens, instanța arată că, în doctrină și în practica judecătorească, s-a apreciat că dispozițiile art. 650 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în forma anterioară suspendării de drept ca urmare a publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 529 din 16 iulie 2014 a Deciziei nr. 348 din 17 iunie 2014, reprezintă o „*lege veche*” și că, pentru toate executările silite începute înaintea publicării deciziei menționate, instanța de executare se determină, în continuare, potrivit „*legii vechi*”.

8. Instanța de judecată apreciază neconstituționalitatea dispozițiilor legale din perspectiva incidenței efectelor deciziilor Curții Constituționale prin care s-a constat neconstituționalitatea unor dispoziții din Codul de procedură civilă privitoare la executarea silită.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

10. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. În acest sens, având în vedere și opiniile exprimate în doctrină, arată, în esență, că, în măsura în care executarea silită a început sub imperiul legii vechi, aceasta va fi aplicabilă tuturor chestiunilor privitoare la acea executare silită, inclusiv — și aceasta este cea mai importantă precizare —

tuturor procedurilor judiciare incidente, ocazionate de respectiva executare silită, precum încuviințarea executării silite sau contestațiile la executare. Această calificare, de incident apărut în cursul executării silite, se întemeiază pe dispozițiile exprese ale art. 650 alin. (2) din Codul de procedură civilă. Așa fiind, în cazul executărilor în curs, ar fi nelegale eventuale soluții de declinare a competenței instanțelor de executare desemnate de art. 650 alin. (1) din cod, cu motivarea că acest text de lege a fost constat neconstituțional, întrucât s-ar ignora împrejurarea că efectele deciziilor Curții Constituționale sunt limitate la executările silite viitoare, nefiind mai energice decât o modificare legislativă a prevederilor art. 650 alin. (1) din cod. În ambele cazuri, noua situație normativă nu este aplicabilă executărilor silite în curs, care rămân supuse legii în vigoare la data începerii lor. Ca urmare, nu este posibilă înlăturarea normelor juridice aplicabile și înlocuirea lor cu soluții create pe cale judiciară, care comportă un anumit grad de improvizare și, deci, de insecuritate juridică, de vreme ce în momentul de față competența teritorială a instanței de executare nu mai beneficiază de o reglementare legală explicită. În cazul cererilor de încuviințare a executării silite înregistrate după publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I a Deciziei nr. 348 din 17 iunie 2014 este, însă, limpede că aplicarea, în continuare, a textului de lege constat neconstituțional nu ar mai avea fundament legal.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

#### CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 24 — *Legea aplicabilă proceselor noi* și art. 25 alin. (1) cu denumirea marginală *Legea aplicabilă proceselor în curs* din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins:

— Art. 24: „*Dispozițiile legii noi de procedură se aplică numai proceselor și executărilor silite începute după intrarea acesteia în vigoare*”;

— Art. 25 alin. (1): „*Procesele în curs de judecată, precum și executările silite începute sub legea veche rămân supuse acelei legi*”.

14. În opinia instanței de judecată, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) privind valorile supreme ale statului de drept și art. 147 alin. (4) potrivit căruia „*Deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor*”.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 495 din 30 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 679 din 1 septembrie 2016, a constat că art. 24 din Codul de procedură civilă prevede că „*Dispozițiile legii noi de procedură se aplică numai proceselor și executărilor silite începute după intrarea acesteia în vigoare*”. Această prevedere legală trebuie privită în coroborare cu soluția legislativă prevăzută de art. 3 alin. (1) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, care dispune că „Dispozițiile Codului de procedură civilă se aplică numai proceselor și executărilor silite începute după intrarea acestuia în vigoare”.

16. Art. 25 alin. (1) din Codul de procedură civilă, criticat în prezenta cauză, prevede că „Procesele în curs de judecată, precum și executările silite începute sub legea veche rămân supuse acelei legi”. Curtea a reținut că această dispoziție legală trebuie privită, de asemenea, în coroborare cu prevederile art. 223 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 10 iunie 2011, potrivit căreia „Dacă prin prezenta lege nu se prevede altfel, procesele și cererile în materie civilă sau comercială în curs de soluționare la data intrării în vigoare a Codului civil se soluționează de către instanțele legal învestite, în conformitate cu dispozițiile legale, materiale și procedurale în vigoare la data când acestea au fost pornite”.

17. Astfel, Curtea a constatat că, pe de o parte, legea nouă se aplică numai proceselor și executărilor silite începute după intrarea acesteia în vigoare (art. 24 din Codul de procedură civilă — principiul aplicării imediate a legii noi), iar, pe de altă parte, „procesele în curs de judecată, precum și executările silite începute sub legea veche rămân supuse acelei legi” [art. 25 alin. (1) din Codul de procedură civilă — principiul supraviețuirii legii vechi].

18. Curtea a mai reținut că dispozițiile art. 24 din Codul de procedură civilă au fost adoptate de legiuitor în cadrul competenței sale, astfel cum este consacrată prin prevederile constituționale ale art. 126 alin. (2), potrivit căreia „Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”, considerent care își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

19. Distinct de cele reținute în decizia amintită, în prezenta cauză, dispozițiile legale sunt criticate din perspectiva efectelor deciziilor pronunțate de Curtea Constituțională prin care se constată ca fiind neconstituționale prevederile legale supuse controlului, respectiv din perspectiva efectelor Deciziei nr. 348 din 17 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 529 din 16 iulie 2014.

20. Așadar, instanța de judecată, autoare a excepției, consideră neconstituționale dispozițiile art. 24 din Codul de procedură civilă dacă prin sintagma „lege nouă” din cuprinsul acestora se înțelege dispoziția legală adoptată ca urmare a intervenției legiuitorului de a pune de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. Se apreciază că dispozițiile art. 25 alin. (1) sunt neconstituționale dacă prin sintagma „lege veche” din cuprinsul acestora se înțelege o dispoziție constatată ca fiind neconstituțională de Curtea Constituțională.

21. În legătură cu aceste critici, Curtea observă că, prin Decizia nr. 348 din 17 iunie 2014, au fost constatate ca fiind neconstituționale dispozițiile art. 650 alin. (1) din Codul de procedură civilă, care prevedeau că: „Instanța de executare este judecătoria din circumscripția căreia se află biroul executorului judecătorec care face executarea, în afara cazurilor în care legea dispune altfel”.

22. Curtea a reținut, în esență, că dispozițiile legale criticate stabileau un criteriu subiectiv atunci când se decide cu privire la competența teritorială a instanței de executare, lăsând o marjă largă de apreciere creditorului, care, în mod indirect, este cel care stabilește instanța de executare prin alegerea executorului

judecătorec. Prin urmare, Curtea a avut în vedere criteriul de stabilire a competenței teritoriale a instanței de executare.

23. După publicarea deciziei menționate, legiuitorul a intervenit prin Legea nr. 138/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative conexe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 753 din 16 octombrie 2014. În urma intervenției legiuitorului, dispozițiile art. 650 au căpătat următorul conținut normativ: „(1) Instanța de executare este judecătoria în a cărei circumscripție se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul debitorului, în afara cazurilor în care legea dispune altfel. Dacă domiciliul sau, după caz, sediul debitorului nu se află în țară, este competentă judecătoria în a cărei circumscripție se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul creditorului, iar dacă acesta nu se află în țară, judecătoria în a cărei circumscripție se află sediul biroului executorului judecătorec investit de creditor.

(1) Schimbarea domiciliului sau sediului debitorului ori, după caz, al creditorului după începerea executării silite nu atrage schimbarea competenței instanței de executare.

(2) Instanța de executare soluționează contestațiile la executare, precum și orice alte incidente apărute în cursul executării silite, cu excepția celor date de lege în competența altor instanțe sau organe.

(3) În toate cazurile instanța de executare se pronunță prin încheiere executorie care poate fi atacată numai cu apel, în termen de 10 zile de la comunicare, dacă prin lege nu se dispune altfel.”

24. În continuare, Curtea reține că deciziile prin care s-a constatat neconstituționalitatea unor legi sau ordonanțe ori a unor dispoziții din acestea sunt general obligatorii (efecte *erga omnes*) și nu limitate doar la părțile din procesul în cadrul căruia a fost ridicată excepția (efecte *inter partes*) și își produc efectele, numai pentru viitor, de la data publicării în Monitorul Oficial al României.

25. Astfel, raportat la speța de față, Curtea reține că, în cauzele în care competența instanței de executare a fost stabilită anterior publicării deciziei Curții Constituționale nr. 348 din 17 iunie 2014, fără ca în acestea să fi fost ridicată o excepție de neconstituționalitate având ca obiect dispozițiile art. 650 alin. (1) din Codul de procedură civilă, decizia Curții Constituționale nu poate produce niciun efect juridic asupra competenței instanței astfel stabilite. În această situație, întrucât momentul stabilirii competenței instanței de executare a fost depășit, și întrucât nu a fost contestată la acel moment, aceasta reprezintă o *facta praeterita* în raport cu decizia Curții Constituționale, astfel încât această decizie nu poate fi aplicată retroactiv. În schimb, aceasta se aplică în cauzele în care o excepție de neconstituționalitate a fost admisă, respectiv respinsă ca devenită inadmisibilă, după caz, privind aceleași texte legale, în condițiile Deciziei Curții Constituționale nr. 866 din 10 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 1 februarie 2016, paragrafele 20—22, 30. Prin urmare, Decizia nr. 348 din 17 iunie 2014 nu poate avea niciun efect asupra executărilor silite aflate în curs, implicit nici asupra incidentelor ivite în cursul executării silite, precum este contestația la executare, întrucât, în temeiul dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Constituție, ea produce efecte numai pentru viitor (*facta futura*), nu și cu privire la situațiile juridice trecute (*facta praeterita*).

26. De altfel, prin Decizia nr. 895 din 17 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din

4 februarie 2016, prin care a constatat neconstituționalitatea competenței executorului judecătoresc de a încuviința executarea silită, respectiv a faptului că începerea/declanșarea procedurii executării silite este sustrasă controlului judecătoresc, Curtea a reținut, în paragraful 28, efectele pe care urma să le producă această decizie. Așadar, Curtea, reținând că, pe perioada de activitate a unui act normativ, acesta se bucură de prezumția de constituționalitate, decizia sa nu se va aplica în privința procedurilor de executare silită încuviințate până la data publicării sale, aplicându-se, în schimb, în privința contestațiilor la executare formulate împotriva încheierii de încuviințare a executării silite date de executorul judecătoresc aflate pe rolul

instanțelor judecătorești la data publicării prezentei decizii, precum și în cele în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate până la data sus-menționată.

27. În evaluarea criteriului stabilirii competenței conform art. 650 din Codul de procedură civilă și Deciziei nr. 348 din 17 iunie 2014, instanțele judecătorești trebuie să țină cont de faptul că, raportat la momentul publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I, cu privire la cauzele în care competența instanței de executare a fost deja stabilită, acestea se constituie în *facta praeterita*, decizia Curții neputându-se aplica pentru situații epuizate/trecute.

28. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

#### CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată din oficiu de Judecătoria Beclean în Dosarul nr. 1.258/186/2014\* al acestei instanțe și constată că dispozițiile art. 24 și art. 25 alin. (1) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Beclean și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 noiembrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,

**Andreea Costin**

#### CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

#### DECIZIA Nr. 845

din 14 decembrie 2017

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) lit. c), art. 3 alin. (10), art. 6 alin. (7) și (8), art. 10, art. 11 alin. (3), art. 12 alin. (1), art. 13 alin. (1), art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale, precum și a dispozițiilor art. 5 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (1) lit. c), art. 3 alin. (10), art. 6 alin. (7) și (8), art. 10, art. 11 alin. (3), art. 12 alin. (1), art. 13 alin. (1), art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale, precum și a dispozițiilor art. 5 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003, excepție ridicată de „Partidul Solidarității Democratice pentru Șanse Egale și o Societate mai Bună” în Dosarul nr. 4/3/2000 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă. Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.811D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost în mod legal îndeplinită.



3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale.

#### CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 30 septembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 4/3/2000, astfel cum a fost îndreptată prin Încheierea din 28 octombrie 2016, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) lit. c), art. 3 alin. (10), art. 6 alin. (7) și (8), art. 10, art. 11 alin. (3), art. 12 alin. (1), art. 13 alin. (1), art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale, precum și a dispozițiilor art. 5 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003.** Excepția a fost ridicată de „Partidul Solidarității Democratice pentru Șanse Egale și o Societate mai Bună”, într-o cauză civilă având ca obiect înregistrarea unui partid politic.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul invocă o serie de dispoziții constituționale, fără a motiva în concret în ce constă pretinsa contrarietate dintre textele legale criticate și normele constituționale invocate.

6. **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă** apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, arătând că ineficiența anumitor instituții reglementate de aceste dispoziții nu poate fi analizată prin raportare la prevederile constituționale, ci sancționată în alte modalități prevăzute de lege.

7. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă, întrucât autorul său nu motivează criticile formulate.

9. **Președinții Senatului și Camerei Deputaților și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctul lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

#### CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 3 alin. (1) lit. c) și alin. (10), art. 6 alin. (7) și (8), art. 10, art. 11 alin. (3), art. 12 alin. (1), art. 13 alin. (1), art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 23 iunie 2015, precum și a dispozițiilor art. 5 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 408 din 10 iunie 2015. Textele criticate din Legea nr. 334/2006 au următorul cuprins:

— Art. 3 alin. (1) lit. c) și alin. (10): „(1) *Sursele de finanțare a activității unui partid politic sunt: [...] c) venituri provenite din activități proprii, conform art. 16; [...]*

(10) *Veniturile realizate din activitățile prevăzute la alin. (1) lit. c) sunt scutite de impozite și taxe.”;*

— Art. 6 alin. (7) și (8): „(7) *Se interzice persoanelor juridice care, la data efectuării donației, au datorii exigibile mai vechi de 60 de zile la bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale sau la bugetele locale să facă donații partidelor politice, cu excepția situației când au de recuperat sume mai mari decât datoria proprie.*

(8) *La efectuarea donației, partidul politic are obligația de a solicita persoanei juridice donatoare prezentarea unei declarații pe propria răspundere privind respectarea condiției prevăzute la alin. (7).”;*

— Art. 10: „*Reducerile de preț care depășesc 20% din valoarea bunurilor sau serviciilor oferite partidelor politice și candidaților independenți se vor considera donații și se vor înregistra distinct în contabilitatea proprie a partidului ori a candidatului independent, conform normelor emise de Ministerul Finanțelor Publice.”;*

— Art. 11 alin. (3): „*Suma totală primită de un partid politic ca donații confidențiale nu poate depăși echivalentul a 0,006% din veniturile prevăzute în bugetul de stat pe anul respectiv.”;*

— Art. 12 alin. (1): „*Toate donațiile, inclusiv cele confidențiale, vor fi înregistrate și evidențiate în mod corespunzător în documentele contabile, cu menționarea datei la care au fost făcute și a altor informații care să permită identificarea surselor de finanțare și a donatorilor.”;*

— Art. 13 alin. (1): „*Partidele politice au obligația de a publica în Monitorul Oficial al României, Partea I, lista persoanelor fizice și juridice care au făcut în anul fiscal precedent donații a căror valoare cumulată depășește 10 salarii de bază minime brute pe țară, lista persoanelor fizice și juridice care au acordat împrumuturi a căror valoare depășește 100 de salarii de bază minime brute pe țară, precum și suma totală a donațiilor confidențiale, respectiv suma totală a împrumuturilor cu o valoare de sub 100 de salarii de bază minime pe țară primite, până la data de 30 aprilie a anului următor.”;*

— Art. 15 alin. (1): „*Acceptarea donațiilor din partea altor state ori a organizațiilor din străinătate, precum și din partea persoanelor fizice care nu au cetățenia română sau de către persoane juridice de altă naționalitate decât cea română este interzisă, cu excepția celor primite de la cetățenii statelor membre ale Uniunii Europene care au domiciliul în România și dețin calitatea de membru al partidului politic căruia i-a acordat donația.”;*

— Art. 16 alin. (1) lit. f): „(1) *Partidele politice nu pot desfășura activități specifice societăților reglementate de Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Fac excepție următoarele activități din care partidele politice pot obține venituri: [...] f) înstrăinarea terenurilor și clădirilor din patrimoniu, dar numai după cel puțin 10 ani de la înregistrarea în patrimoniu, cu excepția partidelor politice aflate în curs de dizolvare. Termenul de 10 ani nu se aplică în situația bunurilor imobiliare moștenite.”;*

— Art. 5 alin. (3) teza a doua din Legea nr. 14/2003: „*Denumirea integrală și denumirea prescurtată, precum și semnul permanent nu pot reproduce sau combina simbolurile naționale ale statului român, ale altor state, ale organismelor internaționale ori ale cultelor religioase. Fac excepție partidele politice care sunt membre ale unor organizații politice internaționale, acestea putând utiliza însemnul organizației respective ca atare sau într-o combinație specifică.”*

12. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) și (5), art. 8 alin. (1), art. 11, art. 16

alin. (2), art. 20, art. 40 alin. (1), art. 129, art. 137, art. 138, art. 140, art. 142 alin. (1), precum și în art. 148 alin. (1), (2) și (4).

13. Examinând cadrul procesual în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate supusă prezentului control de constituționalitate, Curtea reține că obiectul cauzei aflate pe rolul Tribunalului București — Secția a IV-a civilă îl constituie soluționarea cererii formulate de petentul „Partidul Solidarității Democratice pentru Șanse Egale și o Societate mai Bună”, având ca obiect înregistrarea acestui partid politic. Cu privire la procedura judecătorească de înregistrare a partidelor politice, Curtea observă că aceasta este reglementată de dispozițiile art. 18—21 din Legea partidelor politice nr. 14/2003. În temeiul art. 22 și 23 din lege, partidul politic dobândește personalitate juridică de la data rămânerii definitive a hotărârii instanței privind admiterea cererii de înregistrare și înscrierea în Registrul partidelor politice. Așadar, în cauza *pendinte* la momentul invocării excepției de neconstituționalitate, petentul, autor al excepției de neconstituționalitate, nu avea calitatea de partid politic, procedura de admitere a cererii de înregistrare fiind în curs.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, pe de o parte, o serie de prevederi ale Legii nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale [art. 3 alin. (1) lit. c) și alin. (10), art. 6 alin. (7) și (8), art. 10, art. 11 alin. (3), art. 12 alin. (1), art. 13 alin. (1), art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (1) lit. f)], referitoare, în principal, la modalitatea de finanțare prin donații a partidelor politice, și, pe de altă parte, dispozițiile art. 5 alin. (3) teza a doua din Legea partidelor politice nr. 14/2003.

15. Cu privire la prevederile Legii nr. 334/2006, Curtea reține că acestea reglementează finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale, precum și controlul finanțării activității partidelor politice și a campaniilor electorale. Potrivit legii, partidele politice pot deține, în condițiile legii, bunuri mobile și imobile care sunt necesare realizării activității specifice. Însă, pentru ca activitatea specifică desfășurată să respecte condițiile legii, astfel încât deținerea bunurilor și finanțarea activităților să aibă temei legal, partidul politic trebuie să posede personalitate juridică și să fie înscris în Registrul partidelor politice. Prin urmare, întrucât autorul excepției de neconstituționalitate a invocat criticile cu privire la dispoziții dintr-o lege aplicabilă partidelor politice, după constituirea lor legală, într-o cauză care

are ca obiect cererea de înregistrare a unui partid politic, Curtea constată că excepția cu un atare obiect nu are legătură cu această cauză.

16. În jurisprudența sa, Curtea a statuat că „legătura cu soluționarea cauzei” presupune atât aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecării, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate, condiții ce trebuie întrunite cumulativ, pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le stabilesc dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 în privința pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului (a se vedea în acest sens, Decizia nr. 303 din 5 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 508 din 8 iulie 2014). Or, Curtea reține că, indiferent de soluția pronunțată în prezenta cauză, decizia Curții Constituționale nu va produce niciun efect cu privire la cererea de înregistrare a unui partid politic.

17. În ceea ce privește dispozițiile art. 5 alin. (3) teza a doua din Legea partidelor politice nr. 14/2003, Curtea reține că aceste prevederi exceptează partidele politice care sunt membre ale unor organizații politice internaționale de la interdicția de a reproduce sau combina simbolurile naționale ale statului român, ale altor state, ale organismelor internaționale ori ale cultelor religioase, acestea putând utiliza însemnul organizației respective ca atare sau într-o combinație specifică. În motivarea criticilor de neconstituționalitate, autorul se limitează la a invoca o serie de prevederi constituționale [art. 1 alin. (3) și (5), art. 8 alin. (1), art. 11, art. 16 alin. (2), art. 20, art. 40 alin. (1), art. 129, art. 137, art. 138, art. 140, art. 142 alin. (1) și art. 148 alin. (1), (2) și (4)]. Or, într-o atare situație, simpla enumerare a dispozițiilor constituționale considerate a fi încălcate, fără a preciza în concret motivele pe care se întemeiază contrarietatea cu Legea fundamentală, nu satisface condiția motivării excepției. Astfel, legătura dintre textele de lege criticate și temeiul constituțional invocat trebuie să fie evidentă, iar nu să necesite o judecată speculativă din partea Curții Constituționale, care să susțină pretinsa critică de neconstituționalitate. Prin urmare, întrucât din examinarea notelor scrise ale autorului excepției nu pot fi desprinse argumentele pe care se întemeiază critica, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (3) teza a doua din Legea nr. 14/2003 urmează a fi respinsă ca inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (1) coroborat cu art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992.

18. Pentru toate aceste motive, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) lit. c), art. 3 alin. (10), art. 6 alin. (7) și (8), art. 10, art. 11 alin. (3), art. 12 alin. (1), art. 13 alin. (1), art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale, precum și a dispozițiilor art. 5 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003, excepție ridicată de „Partidul Solidarității Democratice pentru Șanse Egale și o Societate mai Bună” în Dosarul nr. 4/3/2000 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a IV-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 14 decembrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE  
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef,  
**Mihaela Senia Costinescu**

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

## DECIZIA Nr. 850

din 14 decembrie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1)  
din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, excepție ridicată de Felicia Georgeta Fildan și alții în Dosarul nr. 965/111/2016 al Curții de Apel Oradea — Secția I civilă și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.427D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc autorii excepției și partea Direcția de Sănătate Publică Bihor-Oradea. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale și pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

## CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 8 decembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 965/111/2016, **Curtea de Apel Oradea — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Felicia Georgeta Fildan și alții cu prilejul soluționării apelului formulat împotriva Sentinței civile nr. 525/LM din 12 iulie 2016, pronunțată de Tribunalul Bihor în Dosarul nr. 965/111/2016, având ca obiect un litigiu de muncă.

5. În **motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt contrare art. 16 alin. (1) și art. 21 din Constituție. În acest sens arată că, potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 263/2010, coroborate cu cele ale art. 2 alin. (1) lit. a) și art. 4 din Hotărârea Guvernului nr. 246/2007, reînnoirea avizului de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite se acordă de către inspectoratul teritorial de muncă în baza solicitării de reînnoire a avizului de încadrare în condiții deosebite, semnată de către reprezentantul legal al angajatorului ori de către altă

persoană împuternicită de acesta, potrivit legii, împreună cu reprezentanții sindicatelor reprezentative, sau, după caz, cu reprezentanții salariaților. Angajatorii care nu au obținut reînnoirea avizului pentru încadrarea locurilor de muncă în condiții deosebite pot formula contestație, în termen de 15 zile de la data comunicării, la Inspekția Muncii, care o va soluționa în termen de 30 de zile, sau se pot adresa direct instanței judecătorești competente, potrivit legii. Prin Decizia nr. 12/2016, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că „nu este deschisă calea unei acțiuni în constatare de drept comun a condițiilor deosebite de muncă în care angajații și-au desfășurat activitatea după 1 aprilie 2001 și nici a acțiunii în obligare a angajatorilor la încadrarea locurilor de muncă în aceste condiții, atunci când aceștia din urmă nu au obținut sau, după caz, nu au reînnoit avizele pentru încadrarea locurilor de muncă în aceste condiții.” Autorii excepției consideră că, în interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție, dispozițiile de lege criticate dobândesc un caracter discriminatoriu, întrucât se creează un tratament inegal între salariați, în funcție de modul în care angajatorul a înțeles să urmeze sau nu procedurile pentru încadrarea locurilor de muncă în condiții deosebite. De asemenea, este încălcat dreptul de acces liber la justiție, întrucât atât solicitarea de reînnoire a avizului de încadrare în condiții deosebite, cât și contestația în cazul neobținerii avizului de reînnoire pot fi formulate doar de angajator, nu și de salariați. Consideră că angajații sunt în drept să solicite instanțelor judecătorești obligarea angajatorului la încadrarea locurilor de muncă în condiții deosebite, atunci când aceștia nu au obținut, sau, după caz, nu au reînnoit avizele pentru încadrarea locului de muncă în condiții deosebite.

6. **Curtea de Apel Oradea — Secția I civilă** consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, legiuitorul având libertatea să stabilească drepturile de asigurări sociale, respectiv condițiile și criteriile de acordare a acestora în raport cu posibilitățile create de resursele financiare disponibile la un moment dat și să le modifice în funcție de schimbările ce se produc pe planul respectivelor resurse.

7. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

8. **Avocatul Poporului** arată că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

9. **Guvernul și președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

## CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor,

concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010, dispoziții potrivit cărora *„Sunt încadrate în condiții deosebite locurile de muncă stabilite în baza criteriilor și metodologiei prevăzute de legislația în vigoare la data încadrării acestora.”*

12. Autorii excepției consideră că dispozițiile de lege criticate aduc atingere prevederilor art. 16 și art. 21 din Constituție, referitoare la egalitatea în fața legii și dreptul de acces liber la justiție.

13. Examinând critica de neconstituționalitate, Curtea reține că Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, a prevăzut reglementări diferite în ceea ce privește stabilirea și acordarea dreptului la pensie, după cum titularul acestui drept și-a desfășurat munca în condiții normale, deosebite sau speciale. Aceste deosebiri de tratament juridic au fost justificate de împrejurările concrete în care s-a desfășurat activitatea profesională și care au afectat într-o proporție diferită capacitatea de muncă, impunând în cazul persoanelor care au lucrat în condiții deosebite sau speciale stabilirea unor reglementări mai favorabile în ceea ce privește pensionarea.

14. În acest sens, art. 19 alin. (1) din Legea nr. 19/2000 a definit locurile de muncă în condiții deosebite ca fiind acelea care, *„în mod permanent sau în anumite perioade, pot afecta esențial capacitatea de muncă a asiguraților datorită gradului mare de expunere la risc.”* Din chiar conținutul acestei definiții se întrevede necesitatea unei evaluări efective, concrete a diverselor locuri de muncă pentru a se aprecia dacă acestea întrunesc condițiile stabilite prin art. 19 alin. (1) din Legea nr. 19/2000, iar pentru aceasta legiuitorul a prevăzut în alin. (2) și (3) ale aceluiași articol de lege că metodologia și criteriile de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite se stabilesc prin hotărârea Guvernului, sens în care a fost adoptată Hotărârea Guvernului nr. 261/2001 privind criteriile și metodologia de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 114 din 6 martie 2001. Art. 18 din acest act normativ a prevăzut posibilitatea angajatorilor care nu au primit aviz pentru încadrarea locurilor de muncă în condiții deosebite de a formula plângere, în termen de 15 zile de la data comunicării, la Inspekția Muncii, care trebuia să o soluționeze în termen de 30 de zile.

15. Ulterior, Hotărârea Guvernului nr. 261/2001 a fost abrogată prin dispozițiile art. 16 din Hotărârea Guvernului nr. 246/2007 privind metodologia de reînnoire a avizelor de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 169 din 9 martie 2007. Prin acest din urmă act normativ s-a prevăzut o procedură de reînnoire a avizelor de încadrare a unor locuri de muncă în condiții deosebite, acordate în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 261/2001, procedură care a fost prelungită prin acte normative succesive, până la data de

31 decembrie 2015 [art. 1 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 246/2007, modificat prin articolul unic pct.1 din Hotărârea Guvernului nr. 1.173/2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 962 din 30 decembrie 2014]. Dispozițiile art. 4 din Hotărârea Guvernului nr. 246/2007, cu modificările și completările ulterioare, au prevăzut posibilitatea angajatorilor care nu au obținut reînnoirea avizului pentru încadrarea locurilor de muncă în condiții deosebite de a se adresa instanței judecătorești competente, potrivit legii.

16. La data de 1 ianuarie 2011, a intrat în vigoare Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010, care a abrogat Legea nr. 19/2000. Art. 29 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 a prevăzut că *„Sunt încadrate în condiții deosebite locurile de muncă stabilite în baza criteriilor și metodologiei prevăzute de legislația în vigoare la data încadrării acestora”*, iar în alin. (11) — care a fost introdus în Legea nr. 263/2010 prin articolul unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 65/2015 pentru completarea art. 29 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 986 din 31 decembrie 2015 și aprobată prin Legea nr. 108/2016 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 65/2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 406 din 30 mai 2016 — s-a stabilit că *„Locurile de muncă pot fi menținute în condiții deosebite, prin reînnoirea avizelor de încadrare pe baza metodologiei stabilite prin hotărâre a Guvernului, pentru o perioadă de maximum 3 ani, începând cu data de 1 ianuarie 2016, termen până la care angajatorii au obligația de a normaliza condițiile de muncă.”* În acest sens a fost adoptată Hotărârea Guvernului nr. 1.014/2015 privind metodologia de reînnoire a avizelor de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 986 din 31 decembrie 2015, care, abrogând Hotărârea Guvernului nr. 246/2007, a prevăzut în art. 1 alin. (1) că, *„Începând cu data de 1 ianuarie 2016, avizele de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite acordate, valabile până la data de 31 decembrie 2015 inclusiv, pot fi reînnoite potrivit metodologiei stabilite prin prezenta hotărâre.”* Art. 4 din Hotărârea Guvernului nr. 1.014/2015 prevede că *„Angajatorii care nu au obținut reînnoirea avizului pentru încadrarea locurilor de muncă în condiții deosebite se pot adresa direct instanței judecătorești competente, potrivit legii.”*

17. Examinând acest parcurs legislativ, Curtea reține că reglementarea regimului locurilor de muncă în condiții deosebite s-a realizat pe cale legislativă, respectiv prin Legea nr. 19/2000 și Legea nr. 263/2010. Dispozițiile art. 19 alin. (1) din Legea nr. 19/2000 au definit locurile de muncă în condiții deosebite. De asemenea, art. 3 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 263/2010 a definit locurile de muncă în condiții deosebite, iar art. 29 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 a prevăzut că sunt încadrate în condiții deosebite locurile de muncă stabilite în baza criteriilor și metodologiei prevăzute de legislația în vigoare la data încadrării acestora.

18. Desigur, complexitatea problematicii referitoare la încadrarea unor locuri de muncă în condiții deosebite a făcut necesară adoptarea unor reglementări de ordin secundar, respectiv hotărâri ale Guvernului, prin care au fost precizate toate criteriile care, în mod cumulativ, erau necesare pentru a justifica încadrarea locurilor de muncă în condițiile mai sus amintite și care vizau nu doar tipul activității, ci și elemente concrete, precum prezența la locul de muncă a factorilor de risc

pentru sănătatea salariaților, măsurile concrete adoptate în scopul înlăturării acestor factori, efectele reale asupra securității și sănătății în muncă și altele asemenea. Totodată, evaluarea acestor elemente concrete a impus reglementarea unei metodologii etapizate, constând dintr-o serie de operațiuni tehnice și administrative necesar a fi urmate în ordine cronologică. De asemenea, reevaluarea încadrării locurilor de muncă în condiții deosebite sau speciale a necesitat adoptarea unor reglementări asemănătoare prin care s-au stabilit criteriile și metodologia acestei proceduri.

19. Autorii prezentei excepții de neconstituționalitate consideră că există o discriminare între salariații pentru care angajatorii au făcut demersurile necesare în vederea încadrării locurilor de muncă în condiții deosebite și salariații pentru care angajatorii nu au inițiat aceste proceduri. De asemenea, autorii susțin că le-a fost încălcat accesul la justiție, întrucât nu au avut posibilitatea de a se adresa direct instanțelor de judecată pentru a obține încadrarea locurilor de muncă în condiții deosebite.

20. Cât privește primul aspect de neconstituționalitate invocat, Curtea apreciază că nu se poate pune un semn de egalitate între salariații pentru care angajatorii au urmat procedurile legale și au obținut încadrarea locurilor de muncă în condiții deosebite în termenele prevăzute de lege și acei salariați pentru care angajatorii nu au depus aceleași diligențe. Situația celor două categorii de persoane este evident diferită, determinată fiind de respectarea sau nu a condițiilor impuse de lege. Din această perspectivă, cele reținute de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, prin Decizia nr. 12 din 23 mai 2016 privind examinarea recursului în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție având ca obiect posibilitatea constatării pe cale judiciară sau a obligării angajatorului la încadrarea activității desfășurate în condiții deosebite sau speciale de muncă, după 1 aprilie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 904 din 10 noiembrie 2016, în sensul că „nu este deschisă calea unei acțiuni în constatare de drept comun a condițiilor deosebite de muncă în care angajații și-au desfășurat activitatea după data de 1 aprilie 2001 și nici a acțiunii în obligare a angajatorilor la încadrarea locurilor de muncă în aceste condiții, atunci când aceștia din urmă nu au obținut sau, după caz, nu au reînnoit

avizele pentru încadrarea locurilor de muncă în aceste condiții” apar nu doar ca fiind în deplin acord cu dispozițiile legale, dar și în perfectă consonanță cu prevederile constituționale ale art. 16, referitoare la egalitatea în drepturi.

21. Referitor la critica vizând încălcarea dreptului de acces la justiție al salariaților, Curtea observă că reglementarea privind subiecții îndreptățiți să se adreseze justiției cu prilejul desfășurării procedurilor de încadrare sau reînnoire a avizelor de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite constituie obiectul de reglementare al hotărârilor de Guvern date în aplicarea dispozițiilor Legii nr. 19/2000 și ale Legii nr. 263/2010, respectiv al Hotărârii Guvernului nr. 261/2001, al Hotărârii Guvernului nr. 246/2007 și al Hotărârii Guvernului nr. 1.014/2015. Or, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională este competentă să se pronunțe doar cu privire la constituționalitatea „unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia”, iar nu și asupra actelor administrative emise pentru aplicarea legilor. Prin urmare, această critică apare ca fiind inadmisibilă în raport cu competențele instanței de contencios constituțional.

22. Aflată în acest context, Curtea apreciază însă că sunt relevante cele reținute de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, prin paragraful 90 al Deciziei nr. 12 din 23 mai 2016, în sensul că dreptul de acces la justiție al salariaților cu prilejul desfășurării procedurilor de încadrare a locurilor de muncă în condiții superioare de muncă a fost asigurat. Astfel, instanța supremă a arătat că „încadrarea locurilor de muncă în condiții superioare de muncă era de competența autorităților administrative, competență ce se exercita prin emiterea și, după caz, refuzul de emitere a avizelor ori de reînnoire a celor deja acordate. Aceste acte administrative tipice ori asimilate, după caz, erau supuse controlului de plină jurisdicție din partea instanțelor de contencios administrativ prin care se putea sancționa pasivitatea ori neglijența angajatorului și/sau a reprezentanților angajaților de a iniția și derula procedura pentru încadrarea locurilor de muncă ale angajaților în condiții deosebite.”

23. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Felicia Georgeta Fildan și alții în Dosarul nr. 965/111/2016 al Curții de Apel Oradea — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Oradea — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 14 decembrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,  
**Patricia Marilena Ionea**

# HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

## GUVERNUL ROMÂNIEI

### HOTĂRÂRE

#### privind aprobarea acordării ajutorului de stat pentru facilitarea închiderii minelor de cărbune necompetitive din cadrul Societății Naționale de Închideri Mine Valea Jiului — S.A. Petroșani, pentru anul 2018

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 3 și 4 din Decizia 2010/787/UE a Consiliului din 10 decembrie 2010 privind ajutorul de stat pentru facilitarea închiderii minelor de cărbune necompetitive, al pct. 2.4 din Decizia Comisiei Europene nr. C (2012) 1.020/final referitoare la compatibilitatea ajutorului de stat și al Deciziei Comisiei Europene nr. C (2015) 8.066/final privind prelungirea ajutorului pentru suportarea costurilor excepționale pentru închiderea minelor din România,

**Guvernul României** adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă acordarea ajutorului de stat pentru facilitarea închiderii minelor de cărbune necompetitive din cadrul Societății Naționale de Închideri Mine Valea Jiului — S.A. Petroșani, pentru anul 2018, potrivit Deciziei 2010/787/UE a Consiliului din 10 decembrie 2010 privind ajutorul de stat pentru facilitarea închiderii minelor de cărbune necompetitive, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 336 din 21 decembrie 2010.

Art. 2. — (1) Ajutorul de stat în sumă totală de 68.260 mii lei pentru anul 2018, suportat integral de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Energiei, se acordă potrivit Deciziei Comisiei Europene nr. C (2012) 1.020/final, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene C/23/2013 din 25 ianuarie 2013, și Deciziei Comisiei Europene nr. C (2015) 8.066/final, publicată în Jurnalul Oficial al Comisiei Europene C/9/2016 din 12 ianuarie 2016, modificată prin Adresa Comisiei Europene nr. COMP/CD/MD/jbl\*2016/125983 din 20 decembrie 2016, în vederea suportării costurilor excepționale ale unităților intrate în proces de închidere definitivă, costuri care nu sunt legate de producția curentă.

(2) Justificarea costurilor excepționale prevăzute la alin. (1) se va face în baza decontului justificativ după modelul prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 3. — Nerespectarea de către Societatea Națională de Închideri Mine Valea Jiului — S.A. Petroșani a condițiilor prevăzute prin Decizia Comisiei Europene nr. C (2012) 1.020/final și Decizia Comisiei Europene nr. C (2015) 8.066/final reactualizată în data de 20 decembrie 2016, de către Comisia Europeană, precum și a oricăror obligații asumate în vederea obținerii ajutorului de stat pentru facilitarea închiderii minelor de cărbune necompetitive determină aplicarea de către Ministerul Energiei a măsurilor necesare în vederea recuperării ajutoarelor de stat, în condițiile legii.

PRIM-MINISTRU  
**VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ**

Contrasemnează:

Ministrul energiei,

**Anton Anton**

Ministrul finanțelor publice,

**Eugen Orlando Teodorovici**

București, 1 martie 2018.

Nr. 61.

MINISTERUL ENERGIEI  
Societatea Națională de Închideri Mine Valea Jiului — S.A.

**DECONT**  
**privind justificarea costurilor excepționale suportate de la bugetul de stat**  
**în luna ..... anul 2018**

Nr. crt.	Specificație	U.M.	Cheltuieli aferente anului precedent și care se regularizează în anul curent	Realizări în anul curent cumulate de la începutul anului la .....	Cheltuieli preliminate pentru luna curs	Total sumă solicitată în luna .....	Sumă alocată pe perioada precedentă	Sumă reprezentând diferență de acordat
0	1	2	3	4	5	6=4+5	7	8=6-7
1.	<b>TOTAL COSTURI CU PLĂȚI COMPENSATORII:</b>	mii lei						
	- număr de persoane disponibilizate	pers.						
	- costuri plăți compensatorii / persoană	mii lei/pers.						
2.	<b>TOTAL COSTURI RECONVERSIE PROFESIONALĂ:</b>	mii lei						
	- număr de persoane participante	pers.						
	- costuri reconversie profesională / persoană	mii lei/pers.						
3.	<b>TOTAL COSTURI ENERGIE conform pct. 28 și pct. 30 din Decizia Comisiei Europene C (2012) 1020 final :</b>	mii lei						
	- număr de persoane beneficiare, din care :							
	- activi	pers.						
	- pensionari	pers.						
	- total consum mediu energie perioadă, din care :	Kw/h						
	- activi							
	- pensionari							
	- preț unitar diferența de tarif	Lei/kw						
	- total cheltuieli cu consum de energie, din care :	mii lei						
	- activi							
	- pensionari							
	- comisioane bancare pentru cheltuieli cu consumul de energie	mii lei						
4.	<b>TOTAL COSTURI ÎNCHIDERE SUBTERAN (costuri pentru executarea lucrărilor de punere în siguranță a zăcămintului și închiderea minei):</b>	mii lei						
4.1.	Sucursala Mina Paroșeni	mii lei						
4.2.	Sucursala Mina Uricani	mii lei						
5.	<b>TOTAL COSTURI REABILITARE SUPRAFAȚĂ</b>	mii lei						
5.1.	Sucursala Mina Petrila	mii lei						
5.2.	Sucursala Mina Paroșeni	mii lei						
5.3.	Sucursala Mina Uricani	mii lei						
5.4.	Alte cheltuieli (proiectare și asistență tehnică și consultanță; organizare de șantier; comisioane; taxe; cote legale; probe tehnologice; test ; etc.)	mii lei						
6.	<b>TOTAL COSTURI RECULTIVARE SUPRAFAȚĂ</b>	mii lei						
6.1.	Sucursala Mina Paroșeni	mii lei						
6.2.	Sucursala Mina Uricani	mii lei						
6.3.	Monitorizarea factorilor de mediu pe perioada de garanție	mii lei						
	<b>TOTAL COSTURI</b>	<b>mii lei</b>						

Certificăm pe propria răspundere realitatea și exactitatea datelor înscrise în decont.

Director general

Director tehnic

Director economic

-----

-----

-----

\*) Anexa este reprodusă în facsimil.

**ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC**  
— Prețuri pentru anul 2018 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

**ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC**  
— Prețuri pentru anul 2018 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul [www.expert-monitor.ro](http://www.expert-monitor.ro), unde puteți aplica online comanda.

**EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI**



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,  
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București  
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București  
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)  
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: [marketing@ramo.ro](mailto:marketing@ramo.ro), internet: [www.monitoruloficial.ro](http://www.monitoruloficial.ro)  
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,  
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72  
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

